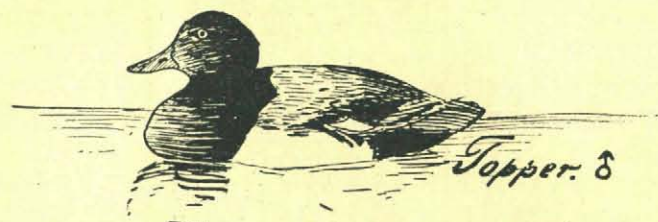
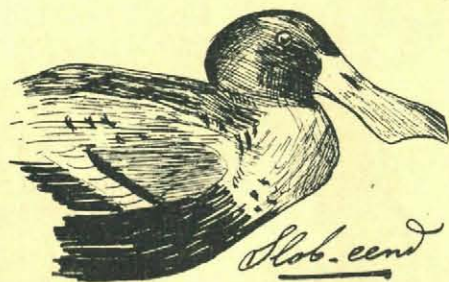

kuiven, gemakkelijk te determineeren: Kuifeenden. Wat een verschil met de trotsche zaagbekken van straks, die door het water sneden als een stoomboot, zoodat het schuim hun tegen de blanke borst spatte. De „kippen”, zooals Kees zei, dachten er niet aan om te dalen, ofschoon er bij den stal een paar van hun familie waren. Maar de middag

zou toch nog goed worden. In de verte, links van de spoorbrug, kwam een koppel tafeleenden. Ze waren zeker nog wel een kwartier van ons verwijderd, toen Kees al flegmatisch opmerkte: „Baar-eenden”. Hoe hij ze uit elkander houdt, weet ik niet. Ziet hij 't soms aan de vlucht? Lang tijd voor mijn overpeinzingen had ik niet, want de heele troep was bij de „stal” neergestreken en twintig minuten later waren er een stuk of vijftien van de mooie bruinkoppige tafeleenden gevangen. Met vijf-en-twintig vogels beladen aanvaardden wij den terugtocht, zoodat de vangst voor een middag nog al goed te noemen was. Toen wij Kees' huisje

aan den dijk bereikten, stond de wagen van den opkoper uit 's Hertogenbosch ons al op te wachten. Den volgenden avond zullen onze gevangenen misschien al wel in een vijver van een of ander Castle in Engeland geslapen hebben.

Dat zij het in hun nieuwe home zoo goed naar den zin mogen hebben als op de overstroomde polders van Brabant.

W.

HET OPEN AQUARIUM.

(Vervolg van blz. 177).

Vanaf 7 tot en met 10 Augustus liet het zonnetje zich geducht voelen, en zwaar als lood drukte de atmosfeer op mensch en dier. Het vijverwater had in die dagen een temperatuur van 70° F. Zondag 5 Aug. trokken we er op uit om wat hoornblad, duizendblad en waterpest te halen. Zooals ik reeds zeide, had ik tot nu toe steeds last dat het vijverwater bijna voortdurend troebel was; naar het mij toescheen, moest ik hoofdzakelijk de groote karpers en zeelten hier de schuld van geven.

Doch wat hiertegen te doen? Na lang peinzen hoe ik dit euvel het beste zou kunnen verhelpen, kwam ik op de gedachte, dat de bodem der vijvers gelegen achter de rechter- en linkervleugel van het Rijksmuseum, over hun geheel met waterpest beplant schenen. Een goed woord vind veelal een goede plaats, waardoor ik ook thans weer in het bezit kwam van diezelfde bewuste slagersfiets, welke ons bij het halen der waterlelies zulke uitstekende diensten had bewezen.

Voorloopig ging alles naar wensch, doch even door Amstelveen heen, tornde ik al spoedig op een leege voorband verder door het mulle zand heen. Daar wij zonder eenige hulpmiddelen op stap waren gegaan, was ik wel gedwongen van den nood een deugd te maken, totdat wij eindelijk, na rechtsomkeert gemaakt te hebben, al hortend en stootend Amstelveen weer bereikten.

Eindelijk stonden we na bovenmenscheijk zwoe-gen, bij den gedenknaald aan den Amstelveenschen weg. In een kwartiertje tijd had ik de mand volgepropt met heerlijk frisch groen, duizendblad, hoornblad en waterpest, zoodat ik per slot van zaken toch niet voor niemandal op stap was gegaan. Op mijn leege band, hobbelden we tot aan het café over de Kalfjeslaan, waar we met een heerlijk glas bier onzen dorst wat leschten en tevens de band van een ferme dosis lucht voorzagen. We betaalden ons gelag en traptten met zenuwachtige haast op Amsterdam aan, want binnen een tien minuten zou 'k weer op de enkele velg zitten te tornen.

Onmiddelijk na thuiskomst begon ik met het leeghevelen van den vijver en tegelijker tijd werd het meegebrachte groen terdege gewasschen en afgespoeld. Nadat de vijver nagenoeg leeg was, bleek het maar al te duidelijk, hoezeer de visschen er in hadden huisgehouden. Verscheidene wortelstokken lagen geheel ontbloot, andere hingen als 't ware op de luchtwortels, terwijl het middengedeelte van den bodem met omwoelden veengrond bedekt was; op enkele plaatsen wel 10 cm. dik.

Natuurlijk heb ik die bodembedekking gelaten zooals ik hem vond en de ontbloote wortelstokken

opnieuw met een flinke laag veengrond bedekt. Tegelijkertijd plante ik links en rechts, over en weer bosjes waterpest, tot de geheele bodem er nagenoeg mede bezet was. Het was den visschen aan te zien, dat ze met die nieuwe beplanting na het vullen ter dege in hun schik waren.

Na twee dagen stilstand was het water zoo helder, als het nog maar zelden geweest was. Nu ik zoo in het heldere water op het frissche groen keek, dacht ik onwillekeurig weer terug aan dat gejakker met die lekke fietsband; toch vond ik het een prettig idee, tot een goed resultaat geraakt te zijn.

Het kan misschien z'n nut hebben, hier even te vermelden, dat ik hier en daar aan den steenen vijverwand na het leeghevelen, dikke aangroeisels vond, waaronder enkele van wel een vuist dikte, met een sponsachtig uiterlijk. Daar ik als leek er hoegenaamd geen definitie aan wist te geven, zond ik er een stukje van op aan den heer Heimans. Als antwoord ontving ik van onze geachte redacteur een schrijven, waarin vermeld, dat deze aangroeisels bestonden uit een kolonie van z.g.n. mosdiertjes, waarover de heer Heimans nog wel eens in *D. L. N.* een en ander zal schrijven.

Steeds nog geniet ik volop van mijn lelies en wisselen nog dichte en bloeiende knoppen er elkaar regelmatig af. Op 21 Aug. hadden we al weer van die echte najaarsregendagen en plaste het water met geweld uit de lucht. Een dag van te voren was ik nog juist in de gelegenheid een kiekje te nemen van het wilgenroosje, dat nu zoo prachtig in bloei stond. Een allerliefste verschijning, die mooie rozenroode bloempjes, welke thans 6 Sept. nog volop, ja schier zonder einde te genieten geven. Ontelbare bloemen komen uit de dikke groene rand der Oost-Indische kers, rondom den vijver te voorschijn. Ook het kruisemunt geeft me thans zijn ontelbare nietige paarse bloempjes te aanschouwen, welke bij elken bladoksel om de stengels tot kleine bosjes vereenigd zijn.

Bij het afloopen der Augustusmaand, scheen ook

de zomer voor goed afscheid van ons genomen te hebben, daar we iederen dag onthaald werden op barre regens bij een N.W. wind. Zoo zoetjes en zachtjes aan raakten mijn waterplanten in verval en begon ik er tevens aan te denken, voorbereidselen te maken voor de vijver-afdekking tegen den naderenden winter. Toch kenmerkte zich 8 September, ondanks het aanhoudende slechte weer, als een heerlijke zonnige dag met licht bewolkte lucht.

Terwijl ik nu zoo met alle aandacht naar mijn kwijnende planten tuurde, welke ik er in Mei reeds ingebracht had, en ik nieuwsgierig was om te zien, hoe het op 15 Augustus aangeplante *Elodea Cana-*

densis het nog ophaalde, bemerkte ik vlak langs den vijverrand een voortdurend trillen van de wateroppervlakte, steeds door heel korte tusschenpoozen onderbroken.

Aardig toch, als men zoo'n waterplasje rijk is, en er bij staat te kijken, dat men dan steeds weer iets nieuws op zal merken, ja een bron van allerlei vreemde zaken en stil genieten. Ik wilde het mijne er van hebben en bij nauwlettend toekijken, bespeurde ik ten slotte?.... enkele jonge vischjes van circa 10 tot 15 m.M. In een ommezien had ik er een met een klein emmertje geschept. Mijn eerste gedachte was natuurlijk, dat ik met de in Augustus overgebrachte planten, onwetend een nestje van de stekelbaars opgeschept

kon hebben, doch na mij met het vergrootglas overtuigd te hebben, moest ik die gedachte al heel spoedig laten varen. Als leek was ik op dat oogenblik echter niet in staat, uit te maken met welk soort van broedsel ik hier te doen had, daar ik met absolute zekerheid overtuigd was, dat het geen stekelbaarsjes waren.

In het werkje „Het zoetwater aquarium” van Den Hollander, vond ik over de goudvisschenteelt vermeld, dat de jonge vischjes een zwarte donker bruine of licht zilvergetinte kleur hadden, dus is voor mij de mogelijkheid niet uitgesloten, dat ik thans werkelijk met het geslacht der goudkarpers te doen heb. Wel kon ik bij het geschepte exem-

Het Wilgenroosje.

plaar goed onderscheiden de gouden kringetjes om de oogen, een lange rechte rugvin, twee korte borstvinnetjes en een zeer flauw gevorkte staartvin. Zeer duidelijk was de zwemblaas te onderscheiden achter de kieuwen, en de weg, welke het voedsel nemen moet, om naar de aarsopening te geraken. Het dierste was compleet in z'n geheel als mica doorschijnend.

Maar enfin, hoe het ook zij, ik had thans duidelijk het bewijs, dat de vischjes in de vijver, geteeld waren uit de door hunne ouders in het begin van Augustus afgezette en bevruchte eieren.

Jammer, kan ik niet met zekerheid zeggen, wanneer de diertjes uitgekomen zijn, daar dit evenzoo goed een tien à twaalf dagen vroeger gebeurd kan zijn. De eerste planten had ik reeds in Mei er ingebracht en de laatste op 15 Augustus en ook dit groen beetje bij beetje, terdege afgewasschen, ter vrijwaring voor ontuig; zeer waarschijnlijk zouden de vischjes dan ook een grootere afmeting reeds gehad moeten hebben. Natuurlijk gevoelde ik mij met die ontdekking de wereld te rijk en zie ik met nieuwsgierigheid en spanning de verdere ontwikkeling der eerstgeborenen te gemoet. Wie weet welke verrassing mij nog wacht, terwijl ik dan tevens bij een volgende gelegenheid iets naders hieromtrent hoop te kunnen meedeelen in *D. L. N.*

Amsterdam, 13 Sept. '09.

W. H. DE F.

DE ROODBORST TAPUIT.

(*Pratincola rubicola*).

(Vervolg van blz. 174).

Den 21sten Augustus (1907). De jonge Roodborst Tapuiten zijn geheel in de veertjes, vliegen reeds uit het nestje, doch hebben nog maar een klein staartje. 25 Augustus: de jongen vliegen reeds eenige dagen tierig door de kooi, doch de staart is nog maar weinig aangekomen. 26 Augustus: de jongen eten alleen. 30 Augustus: de oude vogels verkrijgen weder hunne vrijheid. Vermoedelijk bestaat het drietal uit twee mannetjes en één wijfje.

De geschiedenisles is reeds afgelopen.

Wij hebben dus alweer gezien, dat de jongen van den Roodborst Tapuit gelijk van kleur zijn als de jongen van het Gekraagde Roodstaartje, slechts de witte streep op de vleugels en het donkere staartje zeggen ons, dat we met jonge Roodborst Tapuiten te doen hebben.

Penttekening 3 toont u het pas uitgevlogen jonge vogeltje.

Deze Tapuitjes vlogen reeds uit, toen zij achttien dagen oud waren, keerden in den beginne niet in

het nestje terug, doch verlieten dit voor altijd. Ik vind zulks ook zeer begrijpelijk, daar zij bij voorkeur op den grond levende, voldoende schuilplaats kunnen vinden tusschen het gras.

Het staartje groeit niet zoo spoedig aan als bij de Gekraagde Roodstaartjes. Na verloop van plm. 22 dagen eten deze vogeltjes alleen. Ook de donkerst gekleurden zijn mannetjes, de lichter gekleurde vogeltjes wijfjes gebleken te zijn.

Onder dit kroost waren de mannetjes ook al weer het sterkst vertegenwoordigd.

Moeder Natuur levert in de vogelwereld meer mannetjes als wijfjes, weer lijnrecht het tegenovergestelde als bij ons menschen, waar de dames het grootst in aantal zijn, volgens heerlijk verkwikkende statistiekjes. (Wie voelt hiervoor niet veel?)

Laat ons eens verder zien. Ieder, die wat aan kunstschilderen heeft gedaan en hierin onderricht heeft gehad is steeds voorgehouden (althans is zulks bij mij het geval geweest) eerst het donkere opzetten, het laatst de lichtere tinten.

Hier al weer Moeder Natuur, die met al onze geleerdheid niets te maken wil hebben. Zij levert het u precies omgekeerd. Een en ander hebben wij reeds gezien bij de Gekraagde Roodstaartjes.

Eerst begint zij de lichtere tintjes op te zetten, de donkere kleuren komen het laatst en voltooiën het pakje.

Na verloop van drie maanden hebben de jongen volkomen het pakje der ouders verkregen. Het tweede broed maakt de reis dus weer mede in het nestvederpakje.

De kleurverandering der jonge mannetjes geschiedt als volgt. Eerst komen er roestroode veertjes in het borstje, daarna wordt de hals aan beide zijden wit en de kop wordt hoe langer hoe donkerder tot dat hij geheel zwart is, van boven zooals u reeds weet met donkerbruine kleine schubjes bedekt. Alsdan is tevens de kleur op den rug voltooid.

Bij de wijfjes vereischt de kleurverandering weer veel oplettendheid. Volgt men dit niet serieus, dan is het pakje verwisseld, voor en al eer men het zelfs heeft bemerkt. De hals wordt aan beide zijden zachtjes aan wit en de nestveertjes vallen uit, totdat natuurlijk het pakje geheel de normale kleur van het volwassen wijfje heeft verkregen.

Het is mij opgevallen, dat deze vogeltjes de uitvallende veertjes niet opaten.

De jongen verdragen elkander in het begin wel, later moet men de mannetjes scheiden, wil men schermutselingen voorkomen.

Hebben we straks gezien, dat de oude vogels nu eenmaal niet tot de makste behooren, zeer schuw zijn, opgekweekt zijn ze wel aardig hoor, hen zal ik niet afvallen, ook zijn ze dankbaar en hechten zich zeer aan hun verzorger. Maar welke opge-